

IN MEMORIAM

STANKO SIVEC

(1926–2018)

Na praznik slovanskih aposto-
lov, sv. Cirila in Metoda, ki sta
sicer zavetnika vasi Prvačina, za-
dnjega kraja njegovega službova-
nja, je umrl duhovnik Stanislav
Sivec, ki pa je vselej bil zgolj in
samo Stanko. Širši slovenski jav-
nosti do pred par leti gotovo ni
bil tako močno poznan, četudi
je šel skozi zloglasne »tolminске
processe«, ki jih je, med drugimi,
izkusil tudi pokojni ljubljanski
pomožni škof msgr. Jožef Kvas, ki
je služboval v »inkriminiranem«
času ravno v Bovcu, župniji, kjer
je Stanko župnikoval največ časa
– kar 28 let. No, zagotovo ga je
slovenska javnost bolje spoznala
z nastopom v oddaji »Pričevalci«, za katero je spet zanimivo, da
je njen ustvarjalec novinar Jože
Možina, sin zelo dobrega Stan-
kovega prijatelja. Spoprijateljila
sta se ob skupnem prestajanju
kazni. Ob približno istem času
je pri Goriški Mohorjevi druž-
bi izšla tudi knjiga Stankovih
spominov in pričevanj »Skozi
ogenj«. To ni le zgodba njegovih
peripetij z raznimi, zlasti komu-
nističnimi oblastniki, temveč
tudi pravi slavospev domačega
kraja, Livka pri Kobaridu. V za-
selku Golobi se je pokojni du-
hovnik namreč rodil na dan sv.
Jožefa kot darilo za god očetu
Jožefu in mami Alojziji, rojeni
Matelič. Sivec sicer kliče Sivca – s
pisateljem Ivanom ga vežejo do-
ločene skupne korenine. Slabo
leto dni je duhovnik Sivec bival v
»Petrovem domu« za ostarele du-
hovnike v Šempetru pri Gorici,
kamor je šel sprva težko, a hkrati
tudi z nekim veseljem, tistim, ki
ga je ves čas krasilo. Vsakdo, ki ga
je poznal, bo povedal, kako je iz
rokava stresal šale, vice, hecne
frazе in podobno.

Šolal se je v domači vasi, v Go-
rici, Vidmu in Ljubljani. Zaprt je
bil še kot bogoslovec, seveda ne-
dolžen, po zaporih in prisilnih
delih pa je potem preživel kar
dve leti in pol – eno leto še pred
mašniškim posvečenjem. To je

prejel leta 1955 po rokah prav
tako preganjanega msgr. Antona
Vovka, potem pa še leto in pol kot
duhovnik. Ko smo omenili »tol-
minске processe«, drži še to, da je
z duhovnikom Stankom umrl še
zadnji živi pričevalec. Ko je ven-
darle lahko nastopil svojo pastir-
sko službo, je bil najprej župnik
v Šempasu (1956–1965), nato na
Otlici (1965–1974), zatem pa, kot
smo dejali, v Bovcu (1974–2002),
kjer je preživel tudi dva močna
potresa, tistega leta 1976 in po-
tem »velikonočni potres« leta
1998. Njegova zadnja župnija
je bila naša vas Prvačina, kjer je
bil najprej župnik (2002–2013),
zatem pa duhovni pomočnik,
in sicer vse do lanskega poletja.
Zagotovo je kot Božji blagoslov
in nagrado v veliki hvaležnosti
pojmoval obe novi maši, ki ju je
kot župnik doživel, eno v Bovcu
leta 1997 (Zoran Zornik), drugo
leta 2010 (Andrej Vončina).

Pogreb je bil 6. julija v Prvačini.
V naši majhni župnijski cerkvi sv.
Andreja v Prvačini se je ob našem
škofu, dr. Juriju Bizjaku, zbralo več
kot šestdeset sobratov duhovni-
kov in številni verniki, nekdanji
Stankovi farani, premnogi dru-
gi so mu poslednjo čast izkazali
že prej, tudi naš upokojeni škof
msgr. Piriš. Kot je škof Jurij lepo,
omenil, je bil to zelo »skromen in
ponižen človek«, duhovno in kul-
turno bogat, zato pa bogat sogo-
vornik, do ljudi pa je bil »skrajno
tenkočuten in obziren, do določe-
ne mere pa tudi zadržan in previ-
den«. Ohranimo ga v hvaležnem
spominu, zlasti v svojih molitvah.

ANDREJ VONČINA